

AMERIŠKA DOMOVINA
AMERICAN HOME
(JAMES DEBEVICO, Editor)
6117 St. Clair Ave.
Cleveland 3, Ohio

NAROČNINA:
Za Ameriko na leto \$7.00; za Cleveland in
Kanado po pošti za eno leto \$8.00.

SUBSCRIPTION RATES:
United States \$7.00 per year; Cleveland and
Canada by mail \$8.00 per year.

Entered as second-class matter January 30, 1908, at the Post Office at
Cleveland, Ohio, under the Act of March 3rd 1879.

No. 161 Mon., Aug. 18, 1947

DEMOKRACIJA:

Smisel naše dobe

Kakor v naravi, tako velja tudi v političnem življenju zakon pritiska in odpora, akcije in reakcije. Po tem pravilu dobi...

To pravilo o političnem ravnotežju velja tudi za pojav in razmerje med komunizmom in fašizmom, čeprav skušajo zanikati...

V kolikor so politične skrajnosti nezdružljive z demokracijo, gredo seveda vedno na rovaš najosnovnejših človeških pravic in...

Preč drugo svetovno vojno smo imeli politično ravnotežje: na levi komunizem, v sredini demokracije in na desni fašizem.

V tem smislu je druga svetovna vojna z izločitvijo samo desne skrajnosti porušila prvotno razmerje in ravnotežje sil.

Ce ima zgodovinski razvoj tega stoletja in zlasti obe svetovni vojni v sebi kako zakonitost in dosledni smisel, tedaj morajo demokracije prevzeti nase zgodovinsko breme rešitve vprašanja...

V tem oziru nam je velik zgodovinski govor predsednika Trumana utrdil vero, da ima zgodovina naših dni svoj trden moralni in duhovni zakoniti pomen, ki je vse, desne in leve skrajnosti je treba brezpogojno skriti v okvir demokracije...

Brez naslova

Prosveta vidi propast zapadnih demokracij. Tega sicer ne pove ravno s takimi besedami, ampak jim pravi "zapadni kapitalizem." Ugotavlja, da ga tudi Marshallov načrt za obnovo Evrope...

nistično revolucijo v Jugoslaviji za — socialistično. Dober tek, tovariši...

Prosveta vidi propast zapadnih demokracij. Tega sicer ne pove ravno s takimi besedami, ampak jim pravi "zapadni kapitalizem." Ugotavlja, da ga tudi Marshallov načrt za obnovo Evrope...

Ej, tovariši, rešil, rešil. Pa ne samo zapadne Evrope in vsega sveta, ampak bo pri tem tudi pomagal, da bodo imeli uredniki pri Prosveti še naprej dober kruhek, na obeh straneh z maslom...

Čudno je to, da ves svet prosjači pri "zapadnem kapitalizmu" za pomoč. Tisto se pri tem celo pridruša, da dobi iz Amerike vse premalo pomoči, pa temu "kapitalizmu" napoveduje Prosveta...

Odpri srce, odpri roke...

Še dvakrat, danes in še enkrat se bo čitalo v tej koloni o ANKI. Prihodnji teden bo konec in tedaj bomo videli, kako se je končno izteklo z njo.

O, kako bi človek rad, da bi tudi o BREZDOMCIH in BEGUNCIH bilo treba samo še dvakrat pisati. No, saj bo morda bolj na mestu, če se bo namesto o BREZDOMCIH pisalo še in še o tistem posebnem ODBORU SLOVENSKE ŽENSKKE ZVEZE, ki se v Clevelandu...

Da, o tem bo ta kolona z veseljem še kaj zapisala, zakaj v veliko zadoščanje je temu kolonarju — pa seveda tudi vsem bralecem in bračkam te kolone — da se je tak odbor ustanovil in šel na delo. Bog daj mnogo sreče in uspeha tem vrlim ženam — članicam Slovenske ženske zveze, ki so na ta način vdhinile Slovenski ženski zvezi zopet ekoliko več DELAVNEGA KATOLIŠKEGA DUHA!

Povest o ANKI pa gre takole naprej: Stopila je v gozd in spet ji je postalo tesno in težko. Zazdalo se ji je, da vidi za debelim hrastom takoj ob robu lesa nekoga stari. Pogledala je pozorno in strahoma, a ni bilo nikogar. Preveč utrujeno se je čutila in preveč samotno, da bi se nasmehnila.

Anki je postajalo vroče, da predstavil še enemu naših farmarjev tam blizu, pa sem ime preševal v tisti vročini in ob polni zalogi sira, ki me je ulemil, da še misliti nisem mogel.

Kmalu od tam smo obrnili pa naravnost proti jugu, v smeri proti Braziliji. Tone, ki je moško sedel spredaj pri meni in držal v roki mrzlo cigaro, mi je rekel: "Jack, zdajle bo prilihi mimo tistega farmarja, ki je hodil srnjaka čakat, kakor sem vama z Jakšičem povedal sinoči. Ni treba zjizati vanj, da ne bo mislil, da ga opravljamo. Gredeč si ga lahko povrh ogledaš. Se je kar lepo izmazal od tiste ofenzive na srnjaka. Če je srnjak napol tako poceni opravil, pa je lahko vesel."

Res prvoizvimo kmalu mimo farmarske hiše in vidimo tam na dvorišču krepkega dedca, ki se mi ni prav nič poznalo, da je kdaj jezdiral na srnjaku. Po postavi sedeč, bil bil še za na drevo, pa ne verjamem, da bi šel v drugo. Tona mu je mahnil z roko pozdrav, mi pa nič, čeprav sem moral jaz z vsilo stiskati tistih šest skrbin v ustih, da mi nišla v svet kakšna taka: "Oča, kako pa kaj srnjaki letos?" Lepo olikano...

drhtelo, kakor bi šlo sporočilo od vrha do vrha, od drevesa do drevesa, od kraja do kraja.

Toda Anka ni slisala več. Počivala je — glavo v rokah, naslonjenih na kolena. Počivala je, nič ni mislila, nič slisala — že je drmalala, spala je že. Kakor svinec ji je leglo na oči, naveslo se je težko nanje in jih je zaprlo, da ni vedela in ne čutila kdaj...

Izpod neba je padalo gosto in enakomerno. A Anka se ni brigala, nič ni videla in nič ni vedela več...

Zaklicalo je, iz daljave glasno, razločno. S prestrašenim glasom je kričalo po njej: "Atli se ne vrnete, mati? Mi čakamo, mati, in strah nas je, strah..."

Anka je začela klic. Preplanjeno je privzdignila glavo. A le za spoznanje jo je privzdignila, komaj vidno, in zopet se ji je povisela brez moči na prsi. Na ustnicah ji je zatrepetal smehljaj. Poln blaženstva je bil, poln svetonočne sreče, one sreče, ki pozablja ob njej srce vse prestano trpljenje, vse pekoče gorje...

Misli so se ji mešale. Ne-skončno utrujeno se je čutila. Ob tej utrujenosti je izginjal celo strah. Zazdela se ji je, da je sanjala nekaj groznega, domišljala si je nekaj strašnega. Kar sedla bi v sneg, legla popolnoma na mehko plast, za-dremala, zaspala, počivala...

Ob potu je ležal podrt hrast. Videla ga je le napol in se je zadela obenj. "Sedi, Anka, za trenutke!" ... "Tukaj, Anka!" ... Kakor v sanjah je odrgnila sneg z debila in sedla...

Ah, kako prijetno je vreči takole breme s sebe, vso nezno-sno veliko butaro, in tako mirno sedeti — kako je to prijetno in sladko in lepo! Zasmejala bi se... od samega veselja, da se je iznebila butare in sedi, sedi in počiva... Vse pozabiti, nič misliti, le počivati...

A čuj! Ali ne kliče od nekoga? Ne, ne! Ali pa kliče iz take daljave, da ni mogoče slišati... Ne, nič ne sliši Anka, nič noče slišati, nič ne mara misliti... le počiti, počiti...

V lesu je zaškrpalo glasno, kakor bi jo opominjalo. Po vsem lesu se je zazibalo in za-

predstavil še enemu naših farmarjev tam blizu, pa sem ime preševal v tisti vročini in ob polni zalogi sira, ki me je ulemil, da še misliti nisem mogel.

Kmalu od tam smo obrnili pa naravnost proti jugu, v smeri proti Braziliji. Tone, ki je moško sedel spredaj pri meni in držal v roki mrzlo cigaro, mi je rekel: "Jack, zdajle bo prilihi mimo tistega farmarja, ki je hodil srnjaka čakat, kakor sem vama z Jakšičem povedal sinoči. Ni treba zjizati vanj, da ne bo mislil, da ga opravljamo. Gredeč si ga lahko povrh ogledaš. Se je kar lepo izmazal od tiste ofenzive na srnjaka. Če je srnjak napol tako poceni opravil, pa je lahko vesel."

Res prvoizvimo kmalu mimo farmarske hiše in vidimo tam na dvorišču krepkega dedca, ki se mi ni prav nič poznalo, da je kdaj jezdiral na srnjaku. Po postavi sedeč, bil bil še za na drevo, pa ne verjamem, da bi šel v drugo. Tona mu je mahnil z roko pozdrav, mi pa nič, čeprav sem moral jaz z vsilo stiskati tistih šest skrbin v ustih, da mi nišla v svet kakšna taka: "Oča, kako pa kaj srnjaki letos?" Lepo olikano...

no smo se zadržali, ko smo se peljali mimo njega. Ampak če kolcanje res kaj pomeni, se mu je tiste čase rigalo, da nikdar tega. "Pa vseeno bi nekaj dal, da bi bil takrat zraven in bil priča, kako je štrbunknil mož z drevesa in zakolebal srnjaka," sem omenil visoko cenjeni drugarščini. "Kaj pravite, kateri je bil bolj iznenađen: lovec ali srnjak?" "Pri eni glihi se je obema tako čudno zdelo, kot bi se kravi, če bi polagal sedlo nanjo," je uganil Mr. Grdina, ki sinoči ni slišal Toneta, ko je povedal o tistem dogodku in smo mu zdaj nakratko naslikali prizor.

"Je bilo vsekako nekoliko drugače kot takrat na Menišiji, ko je Herblan pri Čopčih kral, pa mu je prase ušlo iz truge, kjer so ga paluzili, in Herblanu med nogami in ker je bil bolj na kratkih nogah nasajen, je obvisel na prašiču, če ni bila mar svinja, potem je pa šlo doli proti vaši hiši, Tona, ko Elija. Takrat sta si obo pomagala, da bi se drug od drugega ločila: Herblan in prase in se na vse pretege drla,

jo zmerjal zato, da tako sedi in počiva, pa si zavrem domišlja, da je njenim otrokom dobro in da je že dovolj zanje storila?

Ne, Anki ni mogoče zameriti.

Ali pa lahko gremo brez vsake zamere tudi mimo tistih trdoslovnih ljudi, ki v resnici sede na toplem in na mehkem in pod streho — pa še bolj ko nesrečna Anka varajo same sebe, češ, da BREZDOMCEM ni (Nadaljevanje na 3. strani)

Zahvala

Cleveland, O. — Podpisana se želiva vljudno in javno zahvaliti najinim dobrim sinovom in hčeram ter prijateljem, ki so naju presentili ob najini 35 letnici zakonskega življenja.

Bilo je v nedeljo 3. avgusta ravno po kosilu, ko je sin prinesel od nekod velik in krasen šopek cvetlic na brat moje soproge Anton Zidar. Ko je mo- ja žena zagledala cvetlice, je presenečeno vprašala, kaj pa zopet to pomeni? Meni se na misel ni prišlo, da je to v namen najine 35-letnice. Nato so pa začeli prinašati šnovi pi- jačo, pecivo in jestvine, katere so naročili drugje, da bi se ja kaj ne izvedelo prej. Šele nato pa so nam povedali, da so povabili na naš dom nekaj naših posebnih prijateljev.

Zato se pa tem potom iskreno zahvaljujemo našim dobrim sinovom in hčeram za vso skrb priprave ter kuharicam Mrs. Frank Stavec in Mrs. Louis Gli- ha, ki sta pripravili tako okus- na jedila. Najino zahvalo naj prejmejo tudi vsi, ki so nama prišli čestitat in sicer: Mr. in Mrs. Jakob Jemec, Mr. in Mrs. Anton Kordan Jr., Mr. in Mrs. Edward Zamrzly, Mr. in Mrs. Louis Gliha, Mr. in Mrs. Frank Stavec, Mr. in Mrs. Jacob Rean- nik, Mr. Rudolph Kenik, Mrs. Magdalena Rus, Mrs. Frances Gliha, Mr. in Mrs. Frank Ke- nik, Mr. in Mrs. Frank Strum- bly in Mr. Frank Strumbly, Mrs. Mary A. Sterbeck.

Sprejmite vsi najino prisr- čno zahvalo za čestitke in daro- ve. Lepa hvala pa tudi vam, sinovi in hčere za ves trud, za cvetlice in za vse stroške, ki ste jih imeli v zvezi s tem. Iskren- no zahvalo pa naj sprejme tu- di brat moje soproge, Anton Zidar, za cvetlice in srebrni dar, ki je bil vložen med cvetli- cami. Najino zahvalo naj pa sprejme tudi orkester, ki nas je zabaval. Prav prisrčna hva- la tudi najinim prijateljem za vse čestitke in darove. Vam hva- ležna,

Anton in Josephine Kordan, 9005 Union Ave.

kem basu in ves srečen, da je naša mila Menišija od konca do kraja preslavljena in pred- stavljena kot dika vseh dik, ki je naša vas, da je gorše in mi- lejše ni na vsem svetu — zopet na odru.

"Kaj ne bom vedel, saj smo bili skoraj sosedje. Pozimi je včasih prišel k nam v vas in za pečjo pripovedoval o dogod- ljajih v slavonskih šumah, ka- mor je hodil tesat, kako ga je redno vselej strašilo, kadar je sel z Rakeka po Čisti strani ponoči, kjer je redno vselej srečal dolgo procesijo ljudi, pa vsi brez glav in druge take stvari, da so meni štrleli lasje pokonci, kot bi mi rasele na glavi same švanke in si nisem upal s peči za ves svet. Mižal sem, da ne bi pogledal skozi okno, kjer sem mislil, da se mi reže sam mrtvaške glave. Do- ber človek je bil, koščat in gost kot hrast. Tam pri sv. Jer- neju počivajo zdaj naši prvaki, ki so znali postavi besedo in plenkačo."

"Res" je pritrtil Tone, "ka- rakterji so bili na Menišiji tak- rati. Zdad je to vse drugače, kakor je vse drugače po vsem svetu."

BELI MENIHI

Povest iz prve polovice XII. stoletja
spisal IVAN ZOREC

Umolknila sta in se zamislila. "Kaj naj povem Šumbrežanu?" je grof potlej vprašal. "Da bodi, kakor ste rekli. Obžalovati pa bo tudi moral, kar je počel na Medvedjeku, in obljubiti, da si ne bo več lastil tlačanke Lize, ki je zdaj pri Trlepu v Malem Gabru, kakor mu tudi jaz pustim tlačanko Marijano, in odpovedati se bo moral Damijanu, ki je ušel iz turške sužnosti in pribeljal k Trlepu. Zato pa se bo vsako leto zanj brala spominska maša, vendar ne tako, kakor je želel ondan."

"Tudi tiste nerodnosti ni kriv en," je grof zagovarjal. "Njegova zoprna Frankopanka je hotela imeti tako gizdavo mašo. In zdaj razumem, zakaj vam je tako gorka."

"Gospod Šumbreški bo po šegi storil obljubo to nedeljo pred mašo ob desetih dopoldne," je opat določil. "To mu povejte sami, sosedom graščakom bom razglasil še sam."

Potlej sta govorila o Turkih. "Pridite v Žužemperk vsi, dokler nevarnost ne mine!" je grof vabil.

Opat se je zahvalil, za beg se odločiti ni mogel. Prav vesel pa je bil sprave in še bolj miru za Gabrovce. Samo Trlep in Liza sta mu še begala misli. Kako bo z njima, kako?"

XXXVII.

Binkoštno soboto je Trlep z binkoštno mašo prišel v cerkev, da bi ga Sveti Duh otel toče in slabe letine. Njive so bile same in tihe, nihče ta dan ni smel delati, Sveti Duh sam je nad njimi in rosi po zemlji.

"Dežuje po malem, hvala Bogu, dobra bo letina," je Trlep veroval, ko se je razoglav, kropeč in moleč, obrnil domov. Če o binkošnih ne dežuje, ima všenica dve plevi."

V BLAG SPOMIN
PRVE OBLETNICE SMRTI
NAŠE PRELJUBLJENE
IN NIKDAR POZAB-
LJENE MATERE

Terezije Kmet

ki je zaspala v Gospodu dne 18. avgusta 1946.

Zdaj blvaš vrh višave jasne, kjer ni mraku, kjer ni noči; resnice sonce ne stemni, tam sonce sreče ti ne vrasne.

Hvaležni

OTROCI.

Cleveland, O. 18. avg. 1947.

Hm, za koga bo letina? Za Turka, ki bo razdejal vse, požgal in pomendral? O, ko bi se otel vsaj ves ljud.

Zamišljen je doma osedlal konja in se zadel v Radohovo vas. Radoh je že vedel, da se bo treba kam umekniti. Trlep ga je silil, da bi si izbral Primskovo. "Blizu je in varno in vkup bomo," se je smehljaj zardevajoči Maruši.

"Ali pa bo prostora za vse?" je Radoh še dvomil, Višnja gorase mu je zdela bolj varna, čeprav je precej od rok.

"Bo, bo. Saj veste, tabor okoli cerkve Matere božje je prav prostoren; majhna pa tudi nista tabor okoli cerkvice svetega Perta in tabor okoli cerkvice svetega Miklavža. Trije taki svetniki nas lahko vse vzamejo pod streho in lepo varujejo."

Radohovci so se odločili in začeli že binkoštno nedeljo seliti na Primskovo. Trlep je bil ves dan z njimi in jim pomagal.

Doma sta bila Liza in njen oče sama. Liza se je že na vse jutro umila z všenično roso, da je do leta oči ne bi bolele, in je potlej odprla okna in vrata, da bi Sveti Duh prišel v hišo.

"O Liza, kako si pridna in skrbna," se ji je Damijan smehljaj. "Le glej, da boš taka tudi, ko boš imela lasten dom."

"Oh, kdo mi ga bo dal?" je zardela.

Damijan je malo pomolčal in ji potlej povedal, kaj ga je Kopic prosil.

Liza je molčala in še bolj rdela.

"Kaj si s kom drugim v besedi?" jo je vprašal.

"Nisem," je dejala in zbežala; sitno ji je bilo.

Damijan je milo gledal za njo. Tudi ranjka žena je bila takar: ljubezni je je bilo sram.

"Da bi se Kopic le že vrnil," je želel. Njegove roke bodo varne za Lizo in dobre tudi; lahko bosta živela, saj je Trlep nekaj več zemlje že obljubil zvestemu Kopicu.

Pa prežunov se in še ni bilo s preže. Ali se jim je kaj primerilo? Vse je skrbelo, Trlepa najbolj.

"Previdni so, kolikor sem videl, in srčni tudi, ni se bati zanje," je Damijan miril.

"Če jih le počestni razbojnik niso kje raztepli?" je Trlepa grizlo. "Ali pa, da jih Turki niso ujeli?"

Sosedje so silili, da bi jih šli iskat.

"Počakajmo še, Bog ve, kaj jih zadržuje," se je Trlep še upiral. "Na poti pride vse na-proti. Morda so prav zdajle na hudi preži."

Ali materam pogrešanih prežunov to ni bila velika tolažba. Kar k večji so šle na Primskovo in ji nesle jajec, masti in moke, da bi jim bajala, ali so sinovi še živi.

"Aha, ste že tu!" se je napihovala. "Trlep vam je umesil to peko skrb in žalosti; kar njegov menih naj vam bajaja, saj vse bolje zna kakor jaz!"

"Trlep že ve, kaj dela, na miru ga pusti!" so se ženske ujezile. "Tudi po menihu ne opletaj s svojim grdim jezikom, nič ti ni storil!"

Vešča jim ni odvrnila nobe-ne. Potuhnila se je in čez predpeček stegnila v peč, da bi odstavila zeli, ki so v lončkih vrele ob kupu žerjavice. Bistra glava je spoznala, da bo kako drugače morala potipati

Trlepa in patra Lavrenčija. Zdaj ji je kazalo, pomiriti ženske, bala se je za darove danes in še kdaj. Malo je še jezljala zoper samoglavega Trlepa in zoper vsevedeče menihe, potlej je pa vendar piskala lončke s sesirjeno krvjo, ki jo je ondan vzela prežunom. Počasi je napravila platnen stenj, ga poteknila v kri in prižgala: lučka je zablrela.

"Se je živ," je materi pokimala in prižgala še druge štiri lučke. "Živi, glej, so še vsi, trpijo pa dosti," je previdno bajala še drugim materam. "Ali pa se še vrnejo kdaj, za zdaj ne morome vedeti."

XXXIX.

Tisto nedeljo dopoldne je gospoda z bližnjih in daljnih gradov vrela v Stično, pota pa so bila polna tudi tlačanov, zakaj vse je hotelo videti, kako bo pater opat mečil prevzetnega gospoda s Šumbrega.

Pred veliko mašo, ki se je po navadij pela ob desetih, je bila prostorna cerkev kar polna. V srednji ladji so tlačani stopali n aprste in iztezali vratove, da bi bolje videlo gos-podo, ki so jo menihi razposadili na posebne sedeže v prečni ladji pred obhajilno mizo. Odtod pa do velikega oltarja se je zbrala vsa samostanska družina patrov in bratov. In strahotno tiho je bilo vse: orgle so molčale, meniški psalmi se niso glasili, na oltarju ni gorela sveča nobena. Oči vseh so se upirale tja gor, kjer je ob evangelijski strani na zvišenem svojem sedežu sedel pater opat Urh z belo mitro na glavi in s krivo opatjo palico v roki.

Zdajci se je pater opat dvignil, med patrom priorjem in patrom subpriorjem počasi prišel navzdol do sredine presbiterija — duhovnišča in spregovoril z močnim glasom:

"Sveta dolžnost, o dragi verniki, mora stiškega opata, da s samostansko družino čistih patrov in bratov skrbi za dušni in telesni blagor vseh, ki jim božja previdnost daje živeti na ozemlju našega starodavnega samostana. Skrbeti mu je posebno, da se tu ne dela greh in nikomur ne godi krivica. Grešnika svari, uč in po dolžnosti pokori, da siromak spozna zmoto in se skesa greha in

V BLAG SPOMIN
DRUGE OBLETNICE SMRTI
NAŠEGA PRELJUBLJENE-
GA SOPROGA IN OČETA

Stanley Zurga

ki je moral zapustiti svoje drage in je mirno za vedno zaspal 18. avgusta 1945

Bog odvzel nam soproga in očeta dve leti poteklo je od tedaj, pa mi Te nismo pozabili, v srcih živi tvoj spomin.

Toda v sredini našega srca Tvoj spomin živi ljubeč polivaj v miru blaga duša in počiva luč Ti svetli naj.

Tvoji dragi žalujoči ostali:

JOSEPHINE, soproga;
MARY ANN, hči.

Cleveland, O. 18. avg. 1947.

spokori zanj. Taki sta mu duhovniška pravica in dolžnost—vsi veste to.

Božja volja ga je pa tudi postavila za zemljiškega varuha samostanske gosposčine, da bi bil pravičen gospod tlačanom in odločen zavetnik preganjanih in vsem, ki varstva in pomoči iščejo na ozemlju naše, Bogu posvečene gosposčine. Deželni knezi so že ob ustanovitvi našega samostana za vse večne čase z najhujšimi kaznimi zapretili vsem svojim podložnim plemičem, meščanom in tlačanom, če bi s krivičnim dejanjem ali s silo orožja kršili treuga Dei — božji mir, koder vlada naša opatja palica; in sveti oče papež Gregor Devetiti je po oglejskem očaku Bertoldu takisto za vse čase pooblastil stiškega opata, da sme s cerkveno kaznijo pokoriti in tudi izobčiti vsakogar, ki ško-

do prizadeva samostanu ali krši njegov božji mir in ki po trikratnem svarilu in opominu tega ne poravnava in ne obžaluje — vsi veste tudi to."

Malo je premolknil, glas se mu je za spoznanje prelomil, ko je nadaljeval:

"Slavna rodovina veleplemenitih grofov Turjaških, gospodov na Turjaku, v Žužemperku in na Šumbregu, je vsej deželi znana ne samo po svoji mogočni gosposčini, marveč tudi po veliki dobrotljivosti in pobonosti. Kronika — časopis našega starega reda jo že več vekov piše med največje dobrotnike. Zato mi je bilo silno hudo, ko je veleplemeniti grof Ivan Turjaški, gospod s Šumbrega, samostanu kratil zemljiško pravico na Medvedjeku in z orožjem preganjaj našega svobodnjaka in naše tlačane. In trikrat sem ga po-

svaril in opomnil, pa vse trikrat zaman. Dasi mi je bilo hudo, sem se, pomneč svojih dolžnosti do samostana in tlačanov, odločil z žalostjo v srcu, da ga po pravici, ki mi gre že iz davnine, ustavim na poti krivice in pogube. A ker je naposled vendarle spoznal svojo zmoto in ker nikomur ne želim ponižanja, sem voljan, vpričo vas, o dragi verniki, poslušati njegovo obljubo, da se ne bo več spozabil, kakor se je."

Takih je opat Urh povedal s poudarkom ob vsaki besedi in se počasi vrnil na svoj sedež.

Pater ceremoniar — obredni-

čar je odprl obhajilno mizo in po sredi duhovnišča odvedel gospoda Šumbreškega na listino stran oltarja, odmotal listino, ki sta jo bila Šumbrežan in opat napisala sporazumno, za pričo podpisala pa grof Pan-kracij Turjaški in plemič Mar-ko Kozjek.

Gospod Šumbreški, zdaj bled, zdaj rdeč, je pokleknil pod obstransko stopnico in je listino, položivši roko na oltar in obrnivši se proti sedečemu opatu, prebral glasno in jasno:

(Dalje prihodnjic.)

—John Adams, drugi predsednik Zed. držav je bil rojen 30. oktobra 1735.

HOUSE OF SILVER. Inc.
1857 East 17th St.

1874

1947

Naznanilo in Zahvala

Z veliko srčno žalostjo naznanjamo vsem sorodnikom, prijateljem in znancem, da je preminul naš dobri in skrbni oče

Jakob Mohorčič

ki je previden z svetimi zakramenti zaspal v Gospodu dne 18. julija 1947. Pokojni je bil rojen 29. junija 1874 v vasi Kamni vrh, župnija Ambria na Dolenjskem. Pogreb blagega pokojnika se je vršil dne 19. julija 1947 iz Zakrjškovega pogrebnega zavoda v cerkev sv. Vida, ter po slovesni sveti maši zadržnici, katero je opravil č. g. Rev. Franc Gabrovšek ob asistenci č. g. Rev. Francis M. Baraga in Rev. Victor N. Tomca, smo ga položili k večnemu počitku na pokopališču Kalvarija v družinsko grobnico.

V prvi vrsti se zahvalimo č. g. Rev. Franc Gabrovšku, ki je pokojnika prevedel z svetimi zakramenti, ter potem opravil zanj sveto mašo zadušnico. Dalje se zahvalimo Rev. Gabrovšku, ker je pokojnika spremljal iz Zakrjškovega pogrebnega zavoda v cerkev sv. Vida, ter potem na pokopališče, vse do njegovega groba. Za vse to naš iskreni Bog plačaj.

Dalje se zahvalimo č. g. Rev. Francis M. Baragi in Rev. Victor N. Tomcu za asistenco pri sveti maši.

Še posebej pa se zahvalimo č. g. Rev. Victor N. Tomcu, ki je pokojnika tekom njegove bolezn večkrat obiskal.

Dalje se zahvalimo vsem onim številnim sorodnikom in prijateljem, ki so poklonili toliko lepih vencev, ter z njimi ozaljšali pokojnika, ko je počival na mrtvaškem odru.

Iskreno zahvalo naj prejmejo dalje vsi oni tako številni, ki so naklonili toliko darov za svete maše, ki se bodo opravile za mir in pokoj duše dragega pokojnika.

Dragi oče, zapustili ste nas! Dolgo ste živeli med nami, dolgo, toda vse premalo časa; veliko premalo. Veliko ste se trudili za nas, da ste nas pošteno odredili in vzgojili. Ni bilo lahko za Vas; pa vse ste storili, da bi bili mi srečni. Naj Vam dobri Bog poplača stotero za vse, kar ste storili za nas. Naj mirno počiva Vaše truplo v zemlji svobodne Amerike, duša Vaša pa naj uživa sveti raj. Vsak dan ste se potrudili, da ste bili pri Najsvetejši daritvi pričujoč in nič Vas ni oviralo in odvrnilo od tega. Dali ste Ameriki kar je bilo njenega, nam vse kar ste mogli, Bogu pa kar je bilo Njegovega. Zdaj pa za Vas

Vse trpljenje je nehalo, tih in miren groba kraj; truplo sladko bo počilo Bog le duši dobro daj, dokler k novemu življenju plačat vse po zaslužnju Jezus zopet združil bo, Vašo dušo in telo.

Zalujoči ostali:

FRANK, sin; ROSE poroč. AVSEC, JENNIE poroč. STRUMBEL in JOSEPHINE, hčere

JOSEPH AVSEC in JOSEPH STRUMBEL, zeta

JOSEPH, EDWARD in ROSALIA, vnuki

FRANK in CHARLES MOHORČIČ, brata

MARY HOČEVAR in URSULA LEGAN, sestri

Cleveland, Ohio, 18. avgusta 1947.